

*Kräftig
gebet*

WANDA &
BRUNSTETTER

Roman

Wanda E. Brunstetter

Krachtig gebed

Roman

Vertaald door Geraldine Damstra

de groot goudriaan

Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld die geeft, geef Ik die u. Laat uw hart niet in beroering raken en niet bevreesd worden.

Johannes 14:27

PROLOOG

Katie Millers maag kwam in opstand toen ze de brief las die ze zojuist ontvangen had van haar nichtje Loraine:

Lieve Katie,

De laatste donderdag van april gaan Wayne en ik trouwen. Ik zou het fijn vinden als je een van mijn bruidsmeisjes wilt zijn.

Haar hart bonkte. Er was geen sprake van dat ze naar de bruiloft van haar nichtje ging, laat staan dat ze een van haar bruidsmeisjes zou zijn.

‘Van wie is die brief?’ vroeg Katies oma, terwijl ze naast Katie op de schommelbank op de veranda kwam zitten.

‘Van Loraine. Ze gaat in april trouwen en wil dat ik een van haar bruidsmeisjes word.’ Katie verslikte zich bijna in haar woorden.

‘Maar dat is *wonderbaar*. Ik weet zeker dat je het heel leuk zult vinden om ernaartoe te gaan.’

Katie schudde haar hoofd. ‘Ik wil er niet naartoe.’

‘Bedenk eens hoe teleurgesteld Loraine zou zijn als je niet op haar bruiloft was.’

Katie sloeg haar ogen neer. ‘Ik kan niet terug naar Indiana, omi.’

‘Loraine en Wayne hebben zoveel meegemaakt. Wil je er niet bij zijn om te delen in hun geluk?’

Ondanks de warme bries huiverde Katie. Als Timothy afgelopen herfst niet was verongelukt toen ze naar Hersheypark gingen, was ze nu zelf haar eigen bruiloft aan het plannen.

‘Katie, heb je gehoord wat ik zei?’

Katie knikte, maar hoopte dat ze de tranen die achter haar ogen prikten binnen kon houden. 'Als ik niet zo hysterisch had gedaan over een bij in het busje, waren Timothy, Paul en Raymond nog in leven.' Katie haalde beverig adem. 'Dan was Jolene nu ook niet doof en had Wayne allebei zijn benen nog.'

'Het was niet jouw schuld, Katie. Het was een ongeluk. Misschien was het ook wel gebeurd als jij niet bang was geweest voor die bij.' Omi legde even haar hand op Katies arm. 'Je moet het accepteren en doorgaan met je leven.'

'I-ik weet niet of ik dat kan.'

'Timothy zou niet willen dat je om hem blijft treuren. En dat je jezelf de schuld geeft van het ongeluk.'

'Dat heeft u al eens gezegd.'

'Dan moet je ook luisteren.' Omi greep Katies hand vast. 'Kom, we gaan naar binnen. Dan kun je Loraine een brief schrijven om haar te laten weten dat je naar de bruiloft komt.'

'I-ik ben bang om te gaan. De gedachte dat ik er alleen naartoe moet, beangstigt me. Ik weet niet hoe ik om moet gaan met alle pijnlijke herinneringen die daar zijn.'

'Ga je wel als ik met je meega?'

'En opa dan? Gaat hij dan ook mee?'

Omi schudde haar hoofd. 'Hij heeft hier werk te doen.'

Katie kon zich niet voorstellen wat voor werk opa zou moeten doen. Hij was met pensioen en bracht een groot deel van zijn tijd door op het strand.

'Wat vind je ervan, Katie?' vroeg omi. 'Als ik meega, ga je dan naar de bruiloft?'

Katie bleef even zitten en dacht na. Uiteindelijk knikte ze langzaam. Het was makkelijker om samen met omi naar Indiana te gaan en zodra de bruiloft voorbij was, kwamen ze weer hier terug.

HOOFDSTUK I

‘Het is echt fijn dat je weer thuis bent,’ zei Katies vader terwijl ze in zijn rijtuigje naar het huis van oom Amos en tante Priscilla reden. Hij wierp een vluchtige blik op Katie en glimlachte. ‘Je *mamm* zei dat Loraine heel blij was toen ze de brief kreeg waarin je vertelde dat je een van haar bruidsmeisjes zou zijn.’

Katie staarde door het raam naar buiten en hield krampachtig de plooiën van haar rok vast. Geen idee waarom, maar ze voelde zich heel gespannen. Zo voelde ze zich niet toen ze nog in Florida was. Na de dood van Timothy was ze zeer depressief geweest, maar nooit zo trillerig vanbinnen, zoals nu sinds ze in het rijtuigje van pap was gestapt. Katie was blij dat ze niet zo ver hoefden te rijden.

Ze reden langs de restanten van wat eens een schuur was en pap wees ernaar. ‘Moet je zien wat voor schade die tornado van afgelopen winter heeft aangericht. Die vreselijke storm raakte bijna iedereen in dit gebied wel op de een of andere manier.’

‘Er waren toch geen doden?’

‘Nee, maar wel een paar gewonden en de schade was groot. Veel mensen, zoals de ouders van Wayne, verloren hun huis, schuur en bedrijf. Het is goed dat het huis waar Wayne aan begonnen was voordat hij zijn been kwijtraakte, geen schade opliep door de tornado,’ zei pap. ‘Een aantal mannen uit onze gemeenschap heeft het voor hem afgebouwd, waarna Wayne er met zijn ouders is gaan wonen.’

‘Blijven zij er ook wonen als Loraine en Wayne getrouwd zijn?’ vroeg Katie.

Pap knikte. ‘In elk geval tot hun eigen huis klaar is.’

Uit wat Loraine zoal in haar brieven had geschreven, wist Katie dat zij en Waynes moeder niet altijd even goed met elkaar overweg konden. Ze vroeg zich af hoe het zou gaan als ze samen onder één dak zouden woonden.

‘Moet je het huis van de familie Chupp zien.’ Pap wees naar links. ‘Ze zijn hun woonhuis en schuur kwijt en zijn rijtuig-werkplaats. Je gelooft je ogen niet, behalve als je de tornado gezien hebt die hier overheen is geraasd.’

Katie greep de rand van het bankje vast. ‘Ik begrijp niet waarom God het toestaat dat er zulke verschrikkelijke dingen gebeuren.’

Pap haalde zijn brede schouders op. ‘Het is niet aan ons om God te betwijfelen. Zijn wegen zijn ondoordringelijk.’

Om niet te zeggen wat ze dacht, klemde Katie haar kaken op elkaar. Pap zou het niet begrijpen als ze tegen hem zei dat ze ontzettend boos was dat God Timothy had weggenomen. Dan kreeg ze ongetwijfeld een preek, waarin hij zou zeggen dat het Timothy’s tijd was om te sterven. Precies zoals hij ook tegen haar had gezegd op de dag van Timothy’s begrafenis.

‘Enig idee hoe lang je hulp nodig is bij Loraine?’ vroeg pap.

‘Waarschijnlijk bijna de hele dag, aangezien ik zeker weet dat er voor de bruiloft nog heel veel moet worden gedaan. U kunt me voor het avondeten komen ophalen, maar ik kan ook iemand vragen mij thuis te brengen.’

‘Ik vind het niet erg om je op te halen. Dan ben ik rond een uur of vier hier, goed?’

‘Dat is prima, maar als we eerder klaar zijn, vraag ik wel of iemand me thuisbrengt.’

‘Goed.’ Pap stuurde het paard de oprijlaan naar het huis van oom Amos op en vervolgens naar de schuur. Ze hielden halt bij de balk waaraan de paarden werden vastgezet. Pap draaide zich om naar Katie en zei: ‘Een fijne dag, maar werk niet te hard. Je ziet er vandaag wat bleekjes uit.’

‘Maakt u zich geen zorgen om mij, pap.’ Katie klom uit het rijtuigje en liep naar het huis. Het ging helemaal niet goed met haar. Het voelde zo vreemd om hier weer te zijn. Ze was nog maar iets langer dan een half jaar weg van huis, maar het leek veel langer.

Katie zag een paar mensen in de tuin onkruid wieden en bloemen planten, maar er was geen teken van Loraine of haar ouders. Dan zouden ze wel binnen zijn.

Terwijl ze de veranda aan de achterkant van het huis opliep, haalde ze beverig adem. Katie wilde dat omi of mam vandaag met haar mee waren gegaan in plaats van inkopen te gaan doen in Shiphewana. Maar aangezien mam en omi elkaar een paar maanden niet hadden gezien, wilden ze waarschijnlijk wat tijd alleen doorbrengen.

Net toen Katie haar hand optilde om op de achterdeur te kloppen, zwaaide hij open. Loraine stapte de veranda op en omhelsde Katie. ‘Wat fijn om je weer thuis te hebben! *Danki* dat je gekomen bent. Dat jij en Ella mijn bruidsmeisjes zijn, betekent heel veel voor me.’

‘*Danki* dat je me hebt gevraagd.’ Katie forceerde een glimlach. Het was op de een of andere manier goed om hier te zijn, maar ze voelde zich net zo ongemakkelijk als een kip in een eendenvijver.

‘Kon Jolene er ook maar zijn.’

‘Komt ze niet?’

‘Hmm... Haar tante heeft aan beide polsen last van een bekleemde zenuw en is daar pas aan geopereerd. Jolene vond het beter om in Pennsylvania te blijven om haar te helpen.’

‘Ik begrijp het. Maar denk je dat Jolene ooit nog terugkomt naar Indiana?’ vroeg Katie.

‘Hopelijk wel.’ Loraine deed de deur open en gebaarde Katie dat ze naar binnen moest gaan. ‘Ella en haar zusje Charlene zijn in de keuken. We wilden eerst even iets eten voordat we naar de schuur zouden gaan om te helpen de tafels te versieren voor het bruiloftsmaal.’

Katie liep achter Loraine aan de keuken in, waar Ella en Charlene aan tafel zaten.

Ella sprong op, rende naar Katie toe en omhelsde haar zo stevig dat Katie bijna geen adem meer kreeg. ‘Wat fijn je te zien! We hebben je allemaal zo gemist!’

Katie glimlachte. ‘Ik jullie ook.’

‘Wil je een glas ijsthee?’ vroeg Loraine.

Katie knikte en ging aan de tafel zitten.

‘Wat denk je van een snee van mijn zus haar *appetitliche* vriendschapsbrood?’ vroeg Charlene, terwijl ze naar de schaal met brood op tafel wees.

‘Het is ongetwijfeld heerlijk, maar ik heb op dit moment niet echt honger.’

‘Zo dun als jij bent, zou je het hele brood moeten eten.’ Charlene keek haar met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Weet je zeker dat je geen honger hebt?’

Katie schudde haar hoofd.

Ella wierp haar zusje een afkeurende blik toe, maar Charlene leek het niet te zien. Ze was druk bezig nog een homp brood voor zichzelf af te snijden.

‘Was jij niet jarig, vorige maand?’ vroeg Charlene met volle mond.

Katie knikte. ‘Ik ben twintig geworden.’

Charlene pakte haar glas en nam een slok. ‘Dat zou je echt niet zeggen. Je lijkt niet veel ouder dan zestien.’ Ze wees naar zichzelf. ‘Ik zie er ouder uit dan jij.’

Katie kreunde inwendig. Ze hoefde er niet aan te worden herinnerd dat ze er jonger uitzag dan ze was. Ze kon het ook niet helpen dat ze klein en tener was en het gezicht had van een tiener. *Ik gedraag me in elk geval wel een stuk volwassener dan mijn nichtje van zestien*, dacht ze.

‘Vorige week kreeg ik een brief van Jolene,’ zei Ella. ‘Ze komt niet naar de bruiloft van Loraine, omdat –’

‘Dat weet ze al,’ onderbrak Loraine haar. ‘Ik heb haar op de veranda verteld over Jolenes tante.’

‘Ik vraag me af of Jolene de operatie van haar tante gebruikt als argument om niet naar huis te hoeven komen. Misschien is ze bang dat ze niet meer bij de rest van ons past nu ze doof is,’ opperde Charlene.

Ella wierp haar zusje nog eens een afkeurende blik toe. ‘Ik ben ervan overtuigd dat dat niet de reden is. Jolene zou nooit een excuus bedenken om niet naar de bruiloft te hoeven komen.’

Katie verstijfde en ze wendde haar hoofd af naar het raam. Wat zouden haar nichten ervan vinden als ze wisten dat zij niet had willen komen voor de bruiloft? Hadden ze enig idee hoe moeilijk het voor haar was geweest om hiernaartoe te komen? Al was omi met haar meegekomen, tijdens de busreis had Katie zich heel ongemakkelijk gevoeld. Bij elke plotselinge stop of elk geluid van een claxon liepen de rillingen langs haar rug. Ze had deze reis terug naar huis zeker niet in haar eentje kunnen maken. Al keek ze er niet naar uit om weer in de bus te zitten, ze keek er wel naar uit om weer terug te gaan naar Florida, waar geen pijnlijke herinneringen waren aan het verleden.

Loraine stond op. 'Wie zou het leuk vinden om mijn trouwjurk te zien?'

Charlenes hand schoot in de lucht. 'Ik!'

'Ik ook,' zei Ella.

Katie knikte.

'Ik ben zo terug,' Loraine haastte zich de kamer uit.

Charlene gaf Katie een por tegen haar arm. 'Hoe is het in Pinecraft? Daar woont je *grossmudder*, toch?'

Katie friemelde aan het tafelkleed en knikte van ja. 'Zoals jullie weten, is Pinecraft een wijk in Sarasota waar veel mensen van Eenvoud een huis hebben of huren. Het is een fijne gemeenschap.'

'Is het waar dat er geen paarden en rijtuigjes zijn?' vroeg Charlene.

Katie knikte. 'Als ze het gebied uitgaan, huren ze een chauffeur, anders loopt iedereen of gaat met de fiets.'

'Gaan jullie vaak naar het strand?' vroeg Ella.

'Jah. Opa en ik gaan er vaak naartoe. We vinden het leuk om schelpen te zoeken en opa vist graag.'

Charlene slaakte een zucht. 'Ik zou willen dat ik een keer naar Florida kon. Ik weet zeker dat ik het heel leuk zou vinden op het strand.'

'Misschien kun je me een keer bezoeken.'

Ella's ogen werden groot van verbazing. 'Je gaat weer terug?'

'Natuurlijk. Ik woon nu in Pinecraft.'

Het werd doodstil in de kamer. Ella en Charlene staarden elkaar ongelovig aan.

Katie bedacht dat het tijd was voor een ander onderwerp. 'Wie heeft Wayne eigenlijk uitgekozen als zijn bruidsjonkers?' vroeg ze.

'Jolene's *bruder* Andrew en Freeman Bontrager,' antwoordde Ella. 'Wayne en Freeman zijn goed bevriend sinds Freeman en zijn zus Fern een paar maanden geleden terugkwamen naar Indiana.'

'Freeman is een fietswinkel met werkplaats begonnen,' voegde Charlene er nog aan toe. 'Pap en mam kochten een nieuwe fiets voor me, voor mijn verjaardag in februari.'

'O, ik begrijp het.' Katie onderdrukte een geeuw. Het had haar gisteravond moeite gekost om in slaap te vallen.

'Freeman helpt hier vandaag niet mee, want hij heeft veel werk in de werkplaats.' Charlene nam een slokje van haar ijsthee. 'Je moest eens zien hoeveel fietsen hij heeft. Ik denk dat hij goede zaken zou doen als hij een winkel had in Sarasota, want veel mensen fietsen daar.'

'Hier is 'ie dan,' zei Loraine, terwijl ze statig de kamer binnenkwam met een kakikleurige groene jurk over haar arm gedrapeerd. 'Ik draag natuurlijk een lang wit schort over de jurk.' Ze stak hem uit naar Katie. 'Hoe vind je hem?'

Katies handen trilden en er schoot een golf van jaloezie door haar lichaam. Niettemin streek ze met haar hand over de zachte stof. 'H-hij is heel mooi.'

'Gaat het goed met je?' vroeg Loraine met een bezorgd gezicht. 'Je hand trilt.'

Katie liet haar handen in haar schoot vallen en hield krampachtig de plooiën van haar rok vast. 'Met mij is alles goed. Ik ben gewoon een beetje rillerig omdat ik niet zoveel heb ontbeten.'

'Dan moet je hier een snee van nemen.' Charlene duwde het bord met vriendschapsbrood naar Katie toe. 'Als je er niet voor zorgt dat je wat meer vlees op je botten krijgt, waai je bij het minste of geringste zuchtje wind weg.'

Katie beet zo hard op haar tanden dat haar kaken zeer deden. Een van de eerste dingen die mam tegen haar had gezegd toen

ze thuis was, was dat ze te dun was en dat ze wat moest aankomen. Pap had het natuurlijk ook gezegd.

‘Charlene heeft gelijk,’ mengde Ella zich tussenbeide. ‘Als je rillerig bent, moet je iets eten.’

‘Misschien hebben jullie gelijk.’ Katie pakte een snee brood, nam een hap en spoelde hem weg met een slok ijs thee.

De hordeur zwaaide met een klap open, waardoor Katie bijna opsprong van haar stoel. Met langzame, stijve pas kwam Wayne de keuken binnen. Toen hij Katie zag, plooidde zijn gezicht zich in een brede glimlach. ‘*Wie geht’s?*’

‘Goed.’ Die leugen kwam wel heel makkelijk uit Katies mond. Ze raakte eraan gewend tegen mensen te zeggen wat ze dacht dat ze wilden horen.

Wayne liep door de kamer en hield halt naast Loraines stoel. ‘We zijn heel blij dat je kon komen voor de bruiloft.’

Katie forceerde een glimlach en knikte.

‘Wil je mijn nieuwe been zien?’ Voordat ze iets kon zeggen, trok Wayne zijn broekspijp omhoog, zodat ze zijn prothese kon zien.

Katie hapte naar adem en slikte. ‘D-doet het pijn?’ Ze kreeg de woorden nauwelijks uit haar mond.

‘Eerst wel, maar inmiddels ben ik er aardig aan gewend.’ Wayne ging naast Loraine zitten. ‘Het had erger gekund en ik ben dankbaar dat ik nog leef.’

Een ongemakkelijk gevoel drukte op Katies borst en ze ademde langzaam, beverig uit. Hem zo te zien herinnerde haar aan wat ze had veroorzaakt... en kwijt was geraakt.

Wayne reikte om Ella heen en pakte een snee brood. ‘Die heb jij zeker weer gebakken, Ella?’

Ze knikte. ‘Dan heb ik wat omhanden als ik mijn *daed* niet help in zijn winkel.’

‘Die windorgels die hij maakt, zijn heel mooi,’ zei Loraine. ‘Misschien koop ik er binnenkort wel een, voor op de veranda.’

‘Dat hoeft niet,’ zei Charlene. ‘Papa en mama zijn van plan je een van zijn mooiste te geven als huwelijks geschenk.’

Ella gaf haar zusje een por tegen haar arm. ‘Dat moest een verrassing zijn.’

Charlene sloeg haar hand voor haar mond. ‘Oeps.’

Loraine schonk nog een glas ijsthee in en gaf het aan Wayne. ‘Hoe gaat het buiten?’

‘Wel goed. Ik denk dat de tuin van je ouders er aan het einde van de dag uit ziet als een park.’ Hij grinnikte en tilde zijn glas op om een slok te nemen. ‘Dit is precies wat ik nodig had. Het is behoorlijk warm buiten. Veel warmer dan normaal in april, denk ik.’

‘Ik vind het best,’ zei Loraine. ‘Een warme voorjaarsdag is precies wat ik hoopte dat we zouden hebben op onze trouwdag. Hopelijk blijft het weer zo... in elk geval tot donderdag.’

Katie staarde door het raam naar buiten, intussen haar tranen van boosheid en frustratie weg knipperend. *Ik zou er ik weet niet wat voor overhebben als Timothy en ik over twee dagen zouden trouwen. God, geef me alstublieft de kracht om Loraines trouwdag door te komen.*

HOOFDSTUK 2

Het zonlicht stroomde door haar slaapkamerraam naar binnen en Katie kneep haar ogen tot spleetjes. Vandaag was het de trouwdag van haar nicht en hoe erg ze er ook tegen opzag om ernaartoe te gaan, ze wist dat ze verondersteld werd op tijd te zijn.

Ze dwong zichzelf overeind te komen en zwaaide haar benen over de rand van het bed. Ze schuifelde door haar kamer en gluurde door het raam naar buiten. De lucht was stralend blauw en de zon scheen zo fel, dat ze haar ogen moest beschermen tegen het verblindende licht. Loraines wens was uitgekomen: het werd weer een warme dag. Katie wilde dat ze de dag kon doorbrengen langs de groene oever van het meertje achter hun huis in plaats van naar de bruiloft te gaan, waar ze een blij gezicht moest opzetten. Maar hoe naar ze zich ook voelde, ze kon het Loraine of de anderen van haar familie niet laten merken. Alleen omi wist dat Katie nog niet helemaal over de dood van Timothy heen was en zelfs zij wist niet precies hoe Katie zich voelde.

Ze zuchtte en wendde zich af van het raam. Het was tijd om zich aan te kleden en mam te helpen met het ontbijt.

‘Weet u het zeker dat u overmorgen alweer weg wilt?’ hoorde Katie mam zeggen toen ze bij de keuken kwam.

‘Jah, ik moet op tijd terug zijn, want mijn vriendin Anna is jarig,’ antwoordde omi. ‘Anna is net weduwe geworden en een paar vriendinnen van haar nemen haar mee uit lunchen, dan moet ik...’ Omi’s stem ging over in fluisteren, Katie kon niet horen

wat ze verder zei. Ach, het maakte ook niet uit. Katie was blij te horen dat ze snel weer teruggingen naar Sarasota. Ook al keek ze niet uit naar weer een lange busrit, het zou een welkome opluchting zijn terug te gaan naar de plaats waar ze zich vrij voelde van zoveel herinneringen aan het verleden.

Katie stapte de keuken binnen en werd verwelkomd door omi, die naar haar glimlachte terwijl ze aan het aanrecht de koffiepot vulde met water.

Mam liep weg van het fornuis waar ze een plak spek aan het bakken was. ‘Goed geslapen, Katie?’ vroeg ze. ‘*Du bischt auwwer verschlofe heit.*’

Katie geeuwde en rekte zich uit. ‘Volgens mij ben ik nog niet helemaal wakker. Ik heb niet zo goed geslapen.’

‘Je was waarschijnlijk een beetje opgewonden vanwege de bruiloft vandaag, *jah?*’

Katie knikte en forceerde een glimlach. Ze was nerveus om een van Loraines bruidsmeisjes te zijn, maar als ze dat toegaf aan mam, kreeg ze waarschijnlijk een hele rits goede adviezen hoe zich te ontspannen.

‘Ik weet dat ik het al eerder heb gezegd, maar ik vind het ongehooflijk fijn dat je thuis bent.’ Mam gaf Katie een dikke knuffel. ‘Je *daed* en ik hebben je zo gemist. Net als je broers en hun gezinnen.’

‘Ik heb jullie... ook allemaal gemist.’ Katie keek om zich heen, op zoek naar iets wat ze kon doen. Het maakte niet uit wat, als haar handen maar iets te doen hadden. ‘Kan ik misschien iets voor u doen?’ vroeg ze.

‘Maak maar even wat roerei.’ Mam wees naar de koelkast. ‘Je *daed* heeft net verse eieren gebracht, er zouden er dus genoeg moeten zijn.’

Katie haalde een doos eieren uit de koelkast en zette hem op het aanrecht. Toen ze een schaal uit de kast pakte, stootte ze haar arm. De schaal glipte uit haar handen en viel op de vloer.

‘Ach, Katie, pas op wat je doet!’ Mam fronste haar voorhoofd. ‘Ben je *naerfich* vanwege de bruiloft? Je handen trillen helemaal!’

‘Ik denk dat ik inderdaad een beetje nerveus ben. Dit is de eerste bruiloft waar ik gevraagd ben aan mee te werken.’

Katie liet zich op haar knieën zakken om de schaal op te rapen, opgelucht dat hij niet kapot was.

Toen ze weer opstond, vroeg mam: 'Gaat het wel?'

'Ja.'

'Ik heb de koffie gezet, Katie, dus zal ik dan maar roerei maken?' vroeg omi met een glimlach. 'Dan kun jij aan tafel gaan zitten en met je *mamm* en mij praten tot je *daed* binnenkomt om te eten.'

Katie schudde haar hoofd. 'Ik hoef niet te zitten. Ik wil helpen met het ontbijt.'

'Wil je dan even snel voor mij naar de kelder? Ik wil graag een pot zelfgemaakte salsasaus voor op tafel.' Mam glimlachte. 'Je weet hoe lekker je *daed* salsasaus op zijn eieren vindt.'

'Goed.' Katie griste een lamp van de haak naast de deur en haastte zich de keuken uit. Aangekomen in de kelder, stak ze de gaslamp aan en liep naar de ruimte waar mam al haar geweckte levensmiddelen bewaarde. Een paar planken stonden vol rijen potten met perziken, peren, bieten, wortels en diverse andere soorten groente en fruit, en ook de salsasaus. Terwijl ze een pot salsasaus pakte, streek er iets langs haar blote voet.

Katie schrok van het grijze muisje dat langs haar heen schoot en dat wegdook in een gat aan de andere kant van de kelder-ruimte. *Rustig*, zei ze tegen zichzelf. *Het is maar een kleine* muis.

Ze griste de pot salsasaus mee, draaide de gaslamp uit en haastte zich de trap op naar boven.

'Volgens mij moet pap muizenvallen zetten in de kelder,' zei Katie tegen mam toen ze de keuken binnenliep. 'Ik zag beneden een *maus*.'

Mam tuitte haar lippen. 'Ik dacht dat hij al een paar muizenval- len had gezet. Dan moeten er nog maar een paar bij.'

'Een paar wat?' vroeg pap, die door de deur naar binnen kwam.

'Muizenvallen,' antwoordde mam. 'Katie zag een *maus* in de kelder.'

'Als we terug zijn van de bruiloft, maak ik er werk van.' Pap haastte zich naar de gootsteen en waste zijn handen. 'Is het ont- bijt klaar? We moeten zo weg.'

Mam knikte. 'Ga maar zitten, dan zetten we alles op tafel.'

Toen iedereen zat, bogen ze het hoofd voor een stil gebed. Katie bad om kracht om deze dag door te komen en vroeg God haar bonkende hart tot rust te brengen.

Na het bidden haastten ze zich met het ontbijt, hoewel Katie alleen maar zat te prikken in het eten dat op haar bord lag. Hoe kon ze eten als het voelde alsof er een hele zwerm vlinders rondvloog in haar buik?

Ze duwde haar stoel van de tafel en wilde haar bord pakken, maar mam zei: 'Je moet meer eten, Katie, anders kom je de dag niet door.'

'Dat kan ik niet.'

'Het duurt een hele poos voordat het eerste bruiloftsmaal wordt opgediend. Ik denk echt dat je –'

'Laat haar, JoAnn,' zei pap. 'Als ze honger heeft, eet ze wel.'

Katie was blij dat mam niet verder aandrong. Al die knopen die ze in haar maag voelde, waren al erg genoeg; ze had er geen behoefte aan dat mam haar ook nog dwong te eten.

Nadat de keuken was opgeruimd en de afwas gedaan, haastten Katie en haar familie zich naar buiten naar paps rijtuigje.

Het paard voor het rijtuigje stond nerveus te trappelen, duidelijk gretig om te vertrekken. Hoe meer Katie dacht aan wat ze moest doen tijdens Loraines bruiloft, hoe nerveuzer ze werd. Het enige wat het een beetje makkelijker zou maken om de dag door te komen, was de wetenschap dat zij en omi over slechts een paar dagen weer op weg zouden zijn naar Florida.

'Ben je *naerfich*?' vroeg Freeman aan Wayne toen hij buiten de rijtuigenschuur van de familie Hershberger, waar de trouwdienst werd gehouden, bij Loraines neef Andrew kwam staan.

Wayne gaf een kort knikje en wreef zijn handen over elkaar. 'Ik ben nog nooit zo zenuwachtig geweest, maar ik voel me *glicklich* dat ik met de vrouw ga trouwen van wie ik hou.'

'Dat is mooi, want dan weet je dat je vaste grond onder je voeten hebt.'

‘Onder één voet dan.’ Wayne wees naar zijn kunstbeen. ‘Want deze voet voelt helemaal niets.’ Hij grinnikte en gaf Andrew een por tegen zijn arm.

Andrew grinnikte zachtjes. ‘Ik ken niemand anders die zulke luchthartige grappen maakt als jij.’

‘En Jake dan? Die heeft altijd veel grappige verhalen.’

‘Nu je het over Jake hebt,’ mengde Freeman zich in het gesprek, ‘komt hij vandaag ook?’

Wayne schudde zijn hoofd. ‘Vorige week kreeg ik een brief van hem. Hij zei dat hij het te druk had op zijn paardenboerderij in Montana en dat hij geen tijd heeft om naar onze bruiloft te komen.’

Freeman had het gevoel dat de reden waarom Jake niet naar deze speciale gebeurtenis kwam meer te maken had met het feit dat hij een poosje uit was gegaan met Loraine dan dat hij het echt te druk had. Hij kon het hem niet kwalijk nemen. Het moest moeilijk zijn voor een man om de vrouw van wie hij hield met een ander te zien trouwen. Niet dat Freeman er zelf iets van wist. Hij was 22 en had tot nu toe nog maar een paar keer een vriendinnetje gehad. Met geen van hen was het ooit echt serieus geweest.

‘Als ik het goed zie, komen Loraine en haar bruidsmeisjes deze kant op,’ zei Andrew, terwijl hij Wayne een por tegen zijn arm gaf.

Freeman wierp een vluchtige blik naar links. Naast Loraine liep Ella en daar weer naast herkende hij Katie Miller, die iets korter was dan Ella. Hij had Katie niet meer gezien nadat hij een paar jaar geleden met zijn familie naar Ohio was verhuisd, maar vond haar niet erg veranderd. Dezelfde smaragdgroene ogen, wipneus en hetzelfde glanzende bruine haar. Ze was maar twee jaar jonger dan hij, maar leek meer een meisje van vijftien dan een vrouw.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Loraine, terwijl ze naar Wayne toeliep.

Hij keek haar grijnzend aan. ‘Ik ben een beetje *naerfich*, maar helemaal klaar om je mijn *fraa* te maken.’

Loraines wangen werden rood en ze glimlachte naar haar bruidegom. Vervolgens draaide ze zich om naar Freeman en vroeg: ‘Je herinnert je mijn nichtje Katie toch nog wel?’

‘Natuurlijk.’ Hij glimlachte naar Katie. ‘Leuk je weer te zien.’ Ze gaf een kort knikje, maar wendde haar blik af.

Freeman kon zich herinneren dat toen ze nog klein waren, Katie een enorme babbelaarster was. Ze stelde hun onderwijzer de hele tijd vragen en zat vaak met haar vriendinnen te fluisteren als ze moest opletten.

Freeman hoorde lachen en keek vluchtig opzij naar rechts. Eunice Byler stak samen met haar ouders en haar twaalfjarige broertje Richard het erf over. De familie Byler was een paar weken geleden naar Indiana verhuisd. Ze waren weggetrokken uit Pennsylvania omdat ze op zoek waren naar meer land. Eunice’ vader was een paar dagen na de verhuizing langs geweest in Freemans fietswinkel om fietsen te kopen voor Eunice en Richard. Na die tijd was Eunice een paar keer langs geweest in de werkplaats om Freeman wat te vragen over haar fiets.

‘Het is tijd om naar binnen te gaan.’ Wayne boog zich naar Loraine toe. ‘Denk je eens in, volgend jaar om deze tijd vieren we dat we één jaar zijn getrouwd.’

‘Misschien hebben jullie dan ook wel een *boppli*,’ zei Ella met een twinkeling in haar ogen.

De trouwdienst duurde maar en duurde maar, terwijl de gemeente liederen zong en luisterde naar de preken van een aantal bezoekende voorgangers. Het was zo heet in de schuur, dat de ramen beslagen waren.

Toen Loraine en Wayne uiteindelijk voor de bisschop stonden om de huwelijksbeloften af te leggen, zag Katie dat, ondanks dat Wayne een brede glimlach op zijn gezicht had, hij ook tranen in zijn ogen had, net als Loraine.

‘Broeder, verklaart gij voor deze gemeente dat gij haar, onze zuster, aanneemt als uw vrouw en dat u haar nimmer zult verlaten, tot de dood u scheidt?’ vroeg de bisschop aan Wayne.

Wayne knikte zonder te aarzelen en antwoordde: ‘Ja.’

Katie knipperde met haar ogen om de opkomende tranen-

vloed tegen te houden; ze voelde zich ineens heel ongemakkelijk. Ze probeerde zich te focussen op wat de bisschop tegen Loraine zei, maar haar hart ging zo snel, dat het haar moeite kostte haar concentratie niet te verliezen. Ze voelde een onverklaarbare angst, die alleen maar erger werd, en ze werd misselijk.

Ik moet me op iets anders concentreren. Katie wierp een vluchtige blik naar de andere kant van de ruimte waar een paar jongens zaten die zich leken te vervelen. Een van hen kauwde kaugum. Een ander friemelde met zijn vingers. Een derde jongen staarde met een verlangende blik door het raam naar buiten. Wilde hij net zo graag naar buiten als Katie?

Ze keek naar het vak waar de mannen zaten. Een jonge vader hield zijn slapende jonge zoon op zijn schoot. Een andere zat met een onrustige baby in zijn armen.

Haar blik draaide naar de andere kant van de ruimte. Een paar jonge meisjes zaten zachtjes met elkaar te fluisteren en een aantal van hen had een pop op schoot.

Toen Katie een baby hoorde huilen, werd haar aandacht getrokken naar de banken waar een paar jonge moeders zaten. Een vrouw hield een baby tegen haar schouder en klopte hem zachtjes op de rug. Een andere vrouw van wie de baby in slaap was gevallen, streelde zacht met haar duim over de rode wangen van het kind.

“Mannen, heb uw eigen vrouw lief, zoals ook Christus de gemeente liefgehad heeft en Zich voor haar heeft overgegeven”;
haalde de bisschop Efeze 5:25 aan.

Katies gezicht werd vuurrood en vervolgens brak het koude zweet haar uit. Haar handen voelden ijskoud; de lucht in de ruimte was evenwel om te stikken. Het voelde alsof er iets heel zwaars op haar borst drukte. Haar maag kromp ineen. Ze had frisse lucht nodig. Ze moest weg uit deze ruimte!

Zonder er verder bij na te denken wat anderen ervan zouden vinden, sprong Katie op en rende door de deur naar buiten.

Een jaar na het auto-ongeluk waarbij haar vriend Timothy om het leven kwam, keert Katie – nog steeds geplaagd door depressies en paniekaanvallen – terug naar de Amish gemeenschap in Indiana. Wat haar familie en vrienden ook proberen, niets kan haar uit het zwarte gat trekken waar ze in is beland.

Freeman Bontrager is al sinds zijn kinderjaren verliefd op Katie. Maar de pijn en de angst die haar gevangen houden, maken het onmogelijk voor hem om haar vriend te worden. Hoe ver moet hij gaan om haar vertrouwen en liefde te winnen?

Dan vindt Katie onverwachts een geheimzinnig pakketje voor haar deur dat gevoelens in haar losmaakt die ze al lang niet meer heeft ervaren. Is dit het moment om opnieuw te beginnen?

Wanda. E. Brunstetter is een van de bekendste schrijvers van Amish-romans. *Krachtig gebed* is het tweede deel in de serie *De Indiana Amish*. Eerder verscheen *Broze belofte*.

ISBN 978 90 8865 335 3

9 789088 653353

NUR 302

www.degrootgoudriaan.nl

de groot goudriaan